

üks neljakaastane laps oue peält ärra, kes
 wannematte ainus laps olli. Koer hau-
 kus oue peäl, ja laps olli toast joosnud
 sedda waatima, ilma et wannemat sedda
 ollid tähhele pannud. Paari tuüni pär-
 rast leidsid tedda waia ulewad, hakkasid
 otsima ja otsisid kiskendades ja hüüdes õh-
 toni leikis paikus tedda takka. Aga
 mis ärra olli, olli laps! Häädas jooksid
 nüüd moisa, abti seält palluma. Issa
 nuttis kibbedaste, ja kaewas last takka,
 emma südda oli kurbduslest lakkend, ja
 ei leidnud rahho kussagit. Moisa wan-
 nemattel olli halle meel, ja kobbhe teisel
 hommikul warra, sadeti ke k teomehhed
 wälja, sedda õrr kadunud lost möda
 me si ja möda soid, seäl üm erkand
 osima. Kii otsisid need, kü moisa
 potest sunniti peäle, ja kulati järrel, agga
 ei

ei süski sedda last leitud; ja jubba iggaüks
 arwas, et ta ehk olli jökke ärraupund,
 ehk mu wisil otsa sanud. Süski kemma
 weel ellas, ja Jummal, kes ka wäeti
 lapse hädda tuüneb ja nääd, olli tedda
 immel wisil hoidnud. Meliandamal pä-
 wal pärrast sedda, kui ta olli ärtakaddu-
 nud, näggi tedda üks teine perremces,
 kes pole pennikoorma maad seält ärra olli,
 kus wannemad ellasid, teine poolt jögge
 waewa wisil kahwatand kōndiwad. Ta
 läks kobbhe, tõi tedda seält ärra, ja wiis
 tedda wannematte kätte. Vallest ja kät-
 test olli ta hopis urmseks kistud, ja ei
 ükski woinud esiteks moista, kus se olli
 tulnud. Mi pea, kui nüüd piisut tedda
 ollid sojotanud ja melitanud, küssid
 wannemad ta kääst, kus ta need kaks
 päwa, ja kolm ööd olli olnud, ja kuida
 ta